

21.02.2022

Uttalelse fra barnefaglige sakkyndige i Kristiansund og Molde i forbindelse med høring om domstolstruktur.

Som mangeårig barnefaglig sakkyndige for domstolen ønsker vi å gi en uttalelse vedrørende domstolstrukturen.

Vi støtter en gjeninnføring av strukturen for domstolene før domstolsreformen av 2021.

Vi har ikke erfaring med at behandlingen av barnefaglige saker i rettsvesenet blir bedre i større domstol enn i en mindre domstol. Vi har den motsatte erfaringen, ved at nettopp lokalkunnskap, nærhet og kjennskap til advokatene, sakkyndige og domstol kan sikre en bedre ivaretagelse og bedre kvalitet i avgjørelsene.

Det har vært påpekt fra retten at de ønsker barnefaglig sakkyndige med oppdatert kunnskap og kompetanse, og med nærhet til klinisk virksomhet. Vi psykologer i distriktene jobber fulltid som psykologer med variert kjernekompetanse i ulike psykologfaglige områder, og påtar oss oppdrag for domstolen i tillegg til den ordinære jobben. I tillegg har vi 2 års videreutdanning innenfor barnefaglig sakkyndighetsarbeid.

For at vi psykologer skal ønske å ta sakkyndighetsutdanning må vi også få oppdrag som sakkyndige. Sakkyndighetsarbeid gir oss også en større faglig bredde som vi tar med oss inn i det kliniske arbeidet. Det siste opplever vi bidrar til at færre foreldre faktisk går til tingretten.

Hvis saker etter barneloven og barnevernsloven fortrinnsvis legges til én Tingrett i Møre og Romsdal, vil det også lett kunne bli en skjevhet i rekruttering av sakkyndige. Psykologer som har nærhet til det ene Tingstedet, vil finne det mer interessant å ta på seg oppdrag, enn psykologer som befinner seg andre steder i Fylket. Dette vet vi fordi vi sjelden eller aldri har blitt kontaktet av domstolen i Ålesund.

Mindre bruk av sakkyndige psykologer som bor i andre deler av Fylket, vil også gjøre det mindre interessant å ta kostbar videreutdanning innen dette området. Konsekvensen kan bli færre sakkyndige som finner dette arbeidsområdet interessant i Møre og Romsdal. Færre sakkyndige å velge i, vil også medføre at det blir de samme få sakkyndige som går igjen i alle saker.

Vår erfaring er at brukere som bor langt fra domstolen får dårligere oppfølging enn de som bor mer sentralisert. Vi vet at det er lettere å få sakkyndige til å påta seg oppdrag i saker hvor reiseavstanden ikke er for stor. Dette skyldes også at reisetakstene er såpass lave, at vi risikerer å tape arbeidsinntekt ved å påta oss en del saker med lang reisevei. Den innførte ordningen med halv takst for reisetid, medfører at terskelen økes for å si ja til saker som innebærer lang reisetid.

Det å ha psykologer som har forankret og får vedlikehold og oppdatert sin kunnskap gjennom direkte daglig arbeid med barn og familier, gir et bredere utvalg av sakkyndige. Det

at sakkyndige også har god kunnskap om lokale forhold, vil kunne medføre at saker blir bredere drøftet enn hva som ellers kan bli tilfelle. Det at sakkyndige har en geografisk nærhet og kjennskap til de lokale forhold (skoler, barnevern, helsestasjon m.m.) hvor saker er forankret, gjør også at terskelen blir lavere for supplerende samtaler og undersøkelser etter som det sakkyndige arbeidet åpner for nye spørsmål. Saker som befinner seg langt unna den sakkyndiges arbeidssted, vil det kanskje være en høyere terskel for å reise tilbake til, enn hvis den sakkyndige har geografisk nærhet til saken.

Tove Marø, psykolog/sakkyndig, Molde

Tormod Sandvik, psykolog/sakkyndig, Kristiansund

Katarina Eilertsen, psykolog/sakkyndig, Kristiansund